

Kinder Torah[®]

Parashas Behaalosecha

Your Name is Dear

“**A**nd I assigned the Leviim to Aharon and his sons from among the *Bnei Yisrael* (Children of Israel) to perform the service of the *Bnei Yisrael* in the Tent of Meeting and to provide atonement for the *Bnei Yisrael*, so that there will not be a plague among the *Bnei Yisrael* when the *Bnei Yisrael* approach the Sanctuary” (Bamidbar 8:19). This verse is unique in all of the Torah. The words “*Bnei Yisrael*” are repeated five times in one verse! Why? Rabbeinu Bechaye relates a parable from the Medrash Tanchuma.

A man once sent his young son away to school to learn. Later, he came to the school to inquire about the welfare of his son. “Did my son eat? Did my son drink? Did my son sleep? Did my son go to class? Did my son come back from class?” With every question he mentioned his son. Why? Because he loved him so much. So it is with us. Hashem mentions our name five times in this verse to show His great love for the *Bnei Yisrael*.

The Mishkan is also mentioned five times in the Torah. This too shows that it was dear to Hashem. Why does the number five show love? It corresponds to the five books of the Torah. This Torah was used to create the world, as the verse states, “*B’hebaram*” (Bereshis 2:4). The Medrash Rabba darshens, “*With ‘heh’ it (the world) was created.*” The letter “*heh*” is also the number five, showing that the world was created with the five books of the Torah. The only nation worthy of receiving this Torah is the Children of Israel. Similarly, we exist only to keep its mitzvos.

This idea is also expressed in Pirkei Avos (3:18) in the name of Rebbe Akiva. (The Children of) Israel are dear (to Hashem); they are called Hashem’s children. . . . He gave them His precious vessel. As an extra sign of His love, He informed them that He gave them His precious vessel, with which He created the world. As it says, “*For I have given you a good teaching, do not forsake My Torah*” (Mishlei 4:2).

Kinderlach . . .

Hashem loves us. He mentions our name over and over again. He entrusted His precious possession, the Torah, with His favorite children, Bnei Yisrael. Only we are capable of keeping the Torah and sustaining Hashem’s world. Let us live up to our greatness and not disappoint Him.

The Judge

“**Y**es, gentlemen please step forward and present your claims.”

The first man nervously approaches Moshe Rabbeinu. He presents his case first. Then his opponent will make his claim. Moshe Rabbeinu will then decide. This is the legal system here during the forty years of wandering in the desert.

“This is my wagon. He stole it from me”

The second man counters.

“Absolutely not. It is my wagon. I bought it from you.”

Moshe Rabbeinu ponders the claims for a moment.

“I see. Do either of you have any proof?”

Both men reluctantly answer, “no.”

“Then we will wait until tomorrow and Hashem will show us who is right.”

Every night, the miraculous food called mun (manna) fell in the desert. The Jewish people did not have to work at all for their food. It came to them straight from Heaven. However, not everyone received it in the same way. The tsaddikim (completely righteous people), received their mun right by their doorsteps, baked cakes ready to eat. The beinonim (those who were neither completely righteous nor completely evil) had to gather their mun and bake it into cakes. The reshaim (evil people) had lots of work to do. They had to travel far to get their mun, then they had to grind it, knead it, and bake it. That night, after the claimants had approached Moshe Rabbeinu, the mun fell by the home of the first man and not by the home of the second man. They returned to Moshe Rabbeinu the next day.

“The mun fell by my house today.”

“That is Hashem’s sign that you are the rightful owner of the wagon.”

Kinderlach . . .

*The Gemora (Yuma 75a) relates several incidents like this one, where the mun revealed necessary information about people. In those days, a person did not have to guess whether he was right or wrong. The mun was his judge. What about judgment in our times? Are we doing the right thing or not? How will we know? Today we do not have the mun to decide for us. However, we do have parents and Rabbis. Hashem gives them special siyata dishmaya (Heavenly assistance) to make the right decisions. Yehoshua Ben Prachiya said (Pirkei Avos 1:6), “*Appoint a Rav for yourself.*” When we have a Rav, we can ask him all of our questions. He will then guide us along the right path.*

How Bad Is It?

“**H**ow was your day, dear?”

“Fine dear. Thank you for asking. How was yours?”

“Good. However, I received some disturbing news from Yankie’s teacher.”

“Oh no. What did he say?”

“I’m afraid that Yankie cheated on a test.”

“Oy vey. Let’s call him in here and speak to him about it. Yankie, please come into the dining room.”

“Yes, Abba.”

“Yankie, your teacher told Imma about the test today.”

Yankie’s face falls. He knows what is coming.

“Please, Abba. I know what I did wrong. I feel so bad. I am so sorry.”

“Yankie, Boruch Hashem you realize your mistake and you regret it.”

“Abba, I realize the consequences for cheating on the test. I just have one request.”

“What is that, Yankie?”

“Please do not tell anyone what I did. I am so embarrassed.”

Yankie’s father thinks for a minute.

“I won’t tell anyone, Yankie. I do not want to embarrass you. What was the subject of the test?”

“Parshas Beha’alosecha.”

“That is very interesting. Let me tell you something about the parasha that is very relevant to what happened today. Miriam, the sister of Moshe Rabbeinu, was stricken with the disease of *tsoraas* because she spoke *loshon hora* about her brother. The Jewish people were traveling in the desert at the time. The whole camp became aware of her sin. They had to stop traveling while she was sent outside of the camp for seven days. Her disease then healed and they continued.”

“Everyone knew about her sin, Abba. How embarrassing.”

“The Torah devotes sixteen verses to this episode. Additionally, The Ramban counts ‘Remember what Hashem Your G-d did to Miriam on the way when you left Mitzraim (Devarim 24:9)’ as one of the 613 mitzvos. The whole episode became a very public event, recorded in the Torah forever.”

“Oy vay voy.”

“Why do you think the Torah made such a public spectacle of Miriam’s sin?”

“Because *loshon hora* is so terrible.”

“Exactly.”

Kinderlach . . .

How bad is loshon hora? Disastrous. The Torah does not waste words. The Torah also does not embarrass people for no reason. Especially a tzadekes like Miriam. Who only had her brother’s best interest in mind. And only spoke to her other brother Aharon. Moshe Rabbeinu was so humble that he himself was not offended by what she said. Yet, she was punished and everyone knew about it. The Torah is teaching us a powerful lesson. The power of speech. It is a megaton bomb. Handle with extreme care.

הגדרת לבנר

פרשת בהעלותך

שהופיעו בעלי הדין לפני משה, ירד המן סמוך לביתו של האיש הראשון, ולא ליד ביתו של האיש השני. למחרת שבו למשה רבינו.

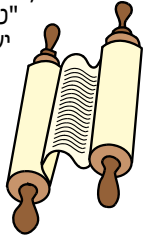
"המן ירד ליד ביתי היום."
 "זהו אות מאת ה' שאכן הינך בעל העגלה."

ילדים יקרים ...

הגמרא (יומא ע"ה ע"א) מספרת על כמה מקרים מעין זה, שבהם המן גילה נסתרות. באותם הימים, אדם לא היה צריך לנחש אם הוא צודק או לא. המן היה השופט שלו. ומה עם המשפט בימינו? האם אנחנו עושים את הדבר הנכון או לא? כיצד נוכל לדעת? הרי אין לנו מן שיראה לנו את האמת. אבל יש לנו הורים ורבנים. ה' נתן להם סייעתא דשמיא מיוחדת להגיע להחלטות הנכונות. יהושע בן פרחיה היה אומר (פרקי אבות א', ו') "עשה לך רב". כאשר יש לנו רב, אנו יכולים לשאול אותו את כל השאלות שיש לנו. ואז הוא יכול להנחות אותנו בדרך הנכונה.

אכן, רע מאוד

"איך היה היום, יקירי?"
 "ב"ה, בסדר. תודה ששאלת. איך היה אצלך?"
 "טוב. אך קיבלתי הודעה לא נעימה מהמורה של יענקי."
 "אוי, לא. מה הוא אמר?"
 "אני חוששת שיענקי העתיק במבחן."
 "אבוי. בואי נקרא לו ונדבר איתו על כך. יענקי, בוא בבקשה למטבח."
 "כן, אבא."
 "יענקי, המורה שלך דיבר עם אמא על המבחן שלך היום."
 פניו של יענקי נפלות. הוא יודע מה עומד לקרות.

ב- "ה"

"בבקשה, אבא. אני יודע שלא עשיתי מעשה נכון. אני מרגיש נורא. אני מצטער מאוד."
 "יענקי, ב"ה שהבנת את טעותך ושאתה מתחרט."
 "אבא, אני יודע שאולי תעניש אותי על שהעתיק במבחן. אבל יש לי בקשה אחת ממך."
 "ומה, יענקי?"
 "בבקשה, אל תספר לאף אחד על מה שעשיתי. אני כל כך מתבייש."
 אביו של יענקי חושב רגע.
 "טוב, לא אספר לאף אחד, יענקי. לא הייתי רוצה לבייש אותך. על מה היה המבחן?"
 "פרשת בהעלותך."

בראם

שמינו יקר לו

"ואתנה את הלוויים נתונים לאהרן ולבניו מתוך בני ישראל לעבוד את עבודת בני ישראל באוהל מועד ולכפר על בני ישראל ולא יהיה בבני ישראל נגף בגשת בני ישראל אל הקודש" (במדבר ח', י"ט). פסוק זה ייחודי בכל התורה כולה: המלים "בני ישראל" מופיעות בו חמש פעמים! מדוע? רבינו בחיי מביא משל ממדרש תנחומא כדי לענות על שאלה זו.

פעם שלח אדם את בנו ללמוד הרחק מהבית. לאחר מכן הגיע לבית הספר שבו למד הבן ושאל לשלומו: "האם בני אוכל, האם בני שותה? האם בני ישן? האם בני מגיע לשיעורים? האם בני חוזר מהשיעורים?" בכל שאלה הוא הזכיר את בנו. מדוע? כי הוא אהב אותו כל כך. כן הדבר איתנו. ה' מזכיר את שמנו חמש פעמים בפסוק זה להראות את אהבתו הגדולה לבני ישראל.

גם המשכן מזכיר חמש פעמים - בכל התורה. גם זה מראה על חיבתו של הקב"ה למשכן. ומדוע מראה המספר חמש על אהבה? כי הוא מקביל לחמישה חומשי תורה. הקב"ה השתמש בתורה כדי לברוא את העולם, כמו שכתוב בפסוק, "בהבראם" (בראשית ב', ד), והמדרש דורש: ב'ה' בראם (ה' ברא את העולם באות ה') ("האות ה' היא כידוע בגימטריה חמש, וכך אנו רואים שהעולם נברא באמצעות חמישה חומשי תורה. והאומה היחידה שנמצאה ראויה לקבל את התורה הם בני ישראל, ואנו קיימים רק כדי לקיים את מצוותיה).

רעיון זה מובע גם בפרקי אבות (ג', י"ח) בשם רבי עקיבא: "חביבים [בנין] ישראל [לה'] שנקראו בנים למקום... .. שניתן להם כלי חמדה. חיבה יתירה נודעת להם שניתן להם כלי חמדה שבו נברא העולם שנאמר כי לקח טוב נתתי לכם תורתני אל תעזבו (משלי ד', ב')."

ילדים יקרים ...

ה' אוהב אותנו. הוא מזכיר את שמנו שוב ושוב. ואת אוצרו היקר ביותר, את התורה, הוא הפקיד בידי בניו היקרים, בני ישראל. רק אנו מסוגלים לשמור את התורה ולקיים את עולמו של הקב"ה. הבה נימצא ראויים לגדולה שנתן לנו, ולא נאכזב אותו.

השופט

"ובכן, גשו נא בבקשה וטענו את טענותיכם."

האיש הראשון ניגש למשה רבינו בעצבנות קלה. הוא בא לטעון את טענותיו, ולאחר מכן שותפו לדין יבוא לטעון את טענותיו שלו. בסופו של הדין, משה רבינו יחרוז את הדין. כך היה סדר המשפט בארבעים שנות הנדודים במדבר.

"זוהי העגלה שלי. האיש הזה גנב אותה ממני."

האיש השני התערב.

"לא נכון. העגלה שייכת לי. קניתי אותה ממך."

משה רבינו חשב על הטענות לרגע.

"אני מבין. האם יש לאחד מכם הוכחות לטענותי?"

שני האנשים השיבו באי רצון:

"לא."

"ובכן, הבה נמתין עד מחר וה' יראה לנו מי צודק."

בכל לילה ירד המן הפלאי במדבר. בני ישראל לא היו צריכים לעמול כלל כדי להתפרנס. מזונם הגיע להם הישר מן השמיים. אך לא כל אחד קיבל אותו באותה דרך. הצדיקים קיבלו את המן שלהם סמוך למפתן דלתם - בצורת עוגות אפיויות, מוכנות לאכילה. הבינונים (לא צדיקים גמורים ולא רשעים גמורים) נאלצו ללקוט את המן ולאפות ממנו עוגות. הרשעים היו צריכים לעמול יותר: הם היו צריכים ללכת רחוק כדי ללקוט את המן, ואז היו חייבים לטחון אותו, ללוש אותו ולאפות אותו. באותו לילה, לאחר

ילדים יקרים ...

לשון הרע הוא אכן רע מאוד. התורה לא מרבה במלים ללא צורך. והתורה גם לא מביישת אנשים ללא צורך, ובמיוחד צדקת כמו מרים, שרצתה רק בטובת אחיה, ודיברה רק עם אחיה השני, אהרן. משה רבינו היה כה עניו שהוא אפילו לא נפגע מהדברים, ובכל זאת היא נענשה - והכל ידעו על כך. התורה באה ללמד אותנו דבר חשוב ביותר: ללשון יש כוח אדיר - כוח של פצצת ענק. יש לנהוג בלשון, אם כן, במשנה זהירות.